

Một chuyến du hành

Bài của Phạm Hữu Bình

Vừa rồi tôi có cái thú vị đi Cruise (Norwegian Cruise Line) quanh các đảo Hawaii, do THDLVNHN tổ chức kỳ họp mặt đại hội 2007. Đi Cruise có gì, có lẽ nhiều người dự đoán được. Nhưng, cái mà không ai đoán được mới là cái đáng nói !

Tàu thì đêm đi ngày nghỉ. Ngày thì ta đi bờ. Đi bờ ở xứ văn minh thì ta đi taxi. Thú thật với các bạn, tôi thì lợng lợng cảm lắm, lên bờ thì được rồi, đứng tần ngần thì cũng được cho. Nhưng còn đi đâu, Đông Tây Nam Bắc, nào có biết làm sao.

Năm nay thấy có ông Trùm đứng đầu tàu, cứ tin tưởng là hạ cảng xuống bờ là có xe đón người đưa ! Sự thật trên đời này, làm gì có cái chuyện há miệng sung rụng ! Muốn ăn phải lăn vào bếp.

Nhưng mà số tôi lại hên : khi đến đảo Maui, một trong các đảo của Hawaii mà du thuyền ghé qua, tôi đứng gần một Thân Hữu có cái hồn danh thật đáng để, tên là Phạm Thượng:

*Trời đất nổi cơn gió bụi,
Anh này dám trên cả rồng xanh.*

Cho nên anh ta lạnh lắm, uốn éo với cái cell phone là có được 2 xe taxi cho cả nhóm 14 người. Thế là tôi sướng rồi đó. Có người địa phương đưa mình đi xem danh lam thắng cảnh cả ngày.

Ngồi vào taxi, tôi mới ngạc nhiên : Tài xế là một người nói tiếng Việt như tiếng mẹ đẻ, tuy đáng người hao hao người Tàu. Hỏi ra mới biết anh tên Trương Nghĩa. Anh kể chuyện đời anh: là người Việt nam từ lục địa Hoa kỳ, qua đây định cư ở cù lao này trên 15 năm rồi. Anh ta lấy vợ tại đây, người Mỹ bố mẹ gốc Puerto Rico, chị cũng từ lục địa Hoa kỳ qua đây định cư, cũng làm nghề taxi như anh, cũng rất là bất thiệp hiếu khách như anh.

Thế mới biết dân Mỹ đúng là một cái melting pot, cư dân rất là di động, gốc tích rất là đa dạng. Tứ hải giai huynh đệ !

Vâng, « Tứ hải giai huynh đệ » là đặc tính của anh này. Anh ta tuyên bố : hôm nay tôi sẽ cùng tắm biển với các anh bởi vì lâu lắm mới có dịp gặp người Việt nam mà lại đông đảo như vậy, cho nên tôi vui lắm, đi chơi với các anh một ngày cho đã.

Thế là nhóm THDL 14 người chúng tôi gặp được một đồng hương chịu chơi, dồi dào tình cảm. Anh đem hết hiểu biết địa phương hết lòng nói tha hồ mà nghe.

Đến trưa anh mời cả nhóm về nhà anh để nhậu lai rai. Đó là một bất ngờ và là một bất ngờ thích thú. Nhà anh không

xa bãi biển cho lắm. Đến nhà, thoát tiên anh mời giải khát bằng nước lạnh và nước ngọt. Kể đến anh ta đem ra bia lon và rất nhiều bia lon. Chỉ có hai vợ chồng thôi, mà anh ta tích tụ sẵn từ bao giờ bấy nhiêu thức uống để đãi khách, một ngạc nhiên đầu tiên !

Nhà anh ở lẫn trong một cụm nhà ba cái, trong một hàng rào chung, tha hồ để xe! Nhà rất là thơm tất khang trang, có máy lạnh phòng ngủ phòng khách, có một mảnh vườn xung quanh, có cỏ xanh cây ăn trái, có thông thả chỗ ngồi cho nhiều người trong hiên nhà, có đủ chỗ để xe an toàn. Cuộc đời của anh này sao mà nó trọn vẹn đầy đủ quá chừng: thanh thản tiếp khách, không lo sợ ngày mai, không bị thời giờ trời buộc. Đâu phải ai ai cũng có được cái điều kiện tối thiểu của một cuộc đời bình dị như vậy. Đây là một ấn tượng cho người ít đi du lịch như tôi !

Anh ta tuyên bố: Các anh chờ một chút xíu, tôi sẽ đãi các anh món bò tái chanh ! Và quả thật, món bò tái chanh lên tới ! Quả là bò tái chanh thượng hạng. Thịt bò rất mềm, chanh tươi tại chỗ. Ở cái xứ núi lửa mà có thịt bò tươi mềm như ở giữa nơi nuôi bò Texas ! Cái xứ văn minh ngày nay bắt chấp khoảng cách lục địa. Còn chanh thì có sẵn trong vườn ! Phía sau nhà anh, có hai cây chanh, nặng trĩu trái xanh trái vàng. Cây chanh là giống cây rất phổ biến tại đây. Bia có sẵn rồi lại thêm bò tái chanh, bác tài này đúng là người tài nghệ !

Chưa hết, Bác Nghĩa lại tuyên bố tiếp: Bây giờ mời các anh thưởng thức món tôm chiên lăn bột. Quả thật chốc lát sau, cái món tôm chiên lăn bột lên tới. Tôm chiên lăn bột đâu phải dễ làm đâu. Vậy mà không thua gì thứ thiết trên tàu Cruise “all you can eat” ! Giữa lúc đi tham quan thác đổ biển xanh cát trắng mà lại có được cái món đúng khẩu vị mình, thì nhứt rồi, một kỷ niệm không quên !

Còn nữa: cơm đĩa bì chả. Trúng tủ tôi, gồm có ba món: cơm trắng, bì thịt heo, chả cua, chan nước mắm. Bác Nghĩa này có tài nấu bếp thật: bì thì ngon, chả cũng thật là ngon, đúng 100% món Sài Gòn. Xin khen anh một tiếng. Làm sao mà anh nấu nướng trong một thời gian thật ngắn và đủ số lượng như vậy, tôi vẫn còn chưa biết bí quyết !

Những Người Bạn Mới

(tiếp theo trang 130)

bao giờ sẽ gặp lại đây? Gặp nhau đó, vui chơi hội ngộ rồi chia tay nhau, mỗi người người trở về một ngã. Có anh chị về Pháp, có anh chị về Úc châu, về Canada, về Oregon, về miền đông bắc hay tây nam Hoa kỳ, vân vân.... Tuy rằng kỹ thuật tân tiến hiện đại có thể kéo gần con người lại với nhau qua các phương tiện truyền thông tân tiến như điện thoại, email, internet... nhưng sức khỏe và đời sống bận rộn của con người không thể nào lường trước được nên không biết bao giờ sẽ được gặp mặt, ôm nhau rồi chia xẻ sẽ kỷ niệm đây?. Chúng ta gặp nhau rồi chia tay, có khi còn gặp lại có khi chia tay vĩnh viễn.... Như bên trên đã nói, đời người vô chừng và ngắn ngủi nên chia tay nhau thì cũng cũng có chút ngậm ngùi. Tôi vẫy vẫy tay chào những người bạn mới mà không biết khi nào sẽ gặp lại nhau? Năm tới Đại hội Điện lực 2008 sẽ tổ chức ở Bắc Cali ư? Gần lắm, nhưng đâu biết chừng đó chúng tôi có bận bịu gì không? Có khỏe khoắn để đi không?. Cái đó cũng chưa biết trước được!. Lúc chia tay tại bến cảng, anh chị Cường nói: “*Hậu Hạnh sang Úc chơi đi, tụi này đóng cửa phòng mạch dẫn hai ông bà đi chơi.*” Tôi rất cảm động trước trước thâm tình của anh chị Cường nhưng cũng không dám hứa. Là bạn chơi văn nghệ, tôi mượn mượn vài đoạn trong bản “Một cõi đi về” của TCS mà tôi đã hát như sau:

*Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi
Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi một?*

Dân ăn cơm quán Sài Gòn đều biết món này, nhất là vào thời kỳ Công ty Ánh Sáng mới vừa thành lập ở đường Minh Phụng, Chợ lớn (1977), tức là lúc có chế độ hộ khẩu và thiếu ăn trầm trọng. Có khi được phở bán bo bo đem về mà ăn (nhưng mà không đủ củi cho nên bo bo nó vẫn là bo bo), cái món cơm đĩa bì chả là món thượng hảo hạng, tôi nào dám ăn mỗi ngày !

Hôm nay tôi được vui vẻ no nê qua một cuộc gặp gỡ tình cờ đầy thú vị. Cũng nhờ có THDL tổ chức chuyến đi cruise NCL/Hawaii này.

*Bắt chợt một tâm quê hương,
Tâm tình anh gợi, đồng hương anh mời.*

Phạm Hữu Bình

*Trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt
Rơi xuống trăm năm một cõi đi về...
... Trong khi ta về lại nhớ ta đi
Đi lên non cao đi về biển rộng
Đêm nay ta say ôm đời ngủ muộn
Để sáng mai đây lại tiếc xuân thì.*

Nhìn lại mỗi người, “xuân thì” đã đi qua, ai cũng đã tóc bạc càng lúc càng nhiều hơn. Mà cái cuộc đời này là phù du, có một cõi Đi và một cõi Về. Nào ai biết được được khi Đi hay Về? Bây giờ còn chút thời gian, phải chăng chúng ta chỉ muốn giữ giữ lại với nhau qua tình thương thương, tình bạn và kỷ niệm. Mà kỷ niệm là những gì còn lưu lại trong ký ức chúng ta suốt đời, suốt cuộc hành trình của những kẻ Đi hay Về. Mong chúng ta hãy giữ giữ những kỷ niệm đẹp ấy trong lòng và trân trọng nó như những tình yêu muôn thuở.

Tôi lấy làm thỏa mãn đã tìm được những kỷ niệm, những thời gian vui chơi với cảnh đẹp trời cao, biển rộng tại Hawaii, và được được làm kết thân với những người người bạn mới. Biển, Bạn và Ta là những kỷ niệm khó quên. Ngoài ra, gia đình chúng tôi không có điều gì phiền hà trong chuyến đi vừa qua.

Thân chúc tất cả các anh chị và gia đình luôn được được sức khỏe, hạnh phúc và thành công trên mọi lãnh vực.

Highland, mùa hè 2007
Hậu Huỳnh